

Sygn. akt: X U 401/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05 grudnia 2017 r. we W.

sprawy z odwołania **D. P.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

z dnia 16 kwietnia 2016 r. znak: (...). (...)

w sprawie D. P.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

I. oddała odwołanie;

II. nie obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca D. P. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 16 kwietnia 2016 r., w którym uchylono w części orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 3 marca 2016 r., tj. jedynie w zakresie dotyczącym ustaleń zawartych w punkcie dotyczącym ustalenia daty początku niepełnosprawności wnioskodawcy, natomiast w pozostałym zakresie utrzymano w mocy orzeczenie (...) ds. orzekania o niepełnosprawności w którym to zaliczono wnioskodawcę do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim na okres od 1 marca 2016 r. do 31 marca 2018 r.

W uzasadnieniu swojego odwołania wnioskodawca wskazał, że dolegliwości, które wystąpiły u wnioskodawcy po operacji nowotworu mózdzku kwalifikują wnioskodawcę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wnioskodawca oświadczył, że w dniu 27 października 2014 r. lekarz medycyny pracy stwierdził, że wnioskodawca nie może podjąć pracy. Z uwagi na brak 5-letniego okresu składkowego, wnioskodawca nie ma prawa do renty. Nie ma środków do życia.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., wniósł o oddalenie odwołania wnioskodawcy, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, iż skład orzekający stwierdził, że werdykt organu I instancji nie jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec czego zmienił orzeczenie organu I instancji, w zakresie daty początku niepełnosprawności, lecz uznał, że wnioskodawca nie może zostać zaliczony do wyższego niż lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca urodził się w dniu (...)

W orzeczeniu z dnia 16 kwietnia 2016 r., strona pozwana uchyliła w części orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 3 marca 2016 r. tj. jedynie w zakresie ustalenia daty początkowej powstania niepełnosprawności, natomiast utrzymała w mocy orzeczenie, w którym (...) zaliczył wnioskodawcę do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim na okres od 1 marca 2016 r. do 31 marca 2018 r. symbol niepełnosprawności 10-N.

Dowód: akta orzecznicze wnioskodawcy (załącznik).

Wnioskodawca porusza się samodzielnie, niepewnie. Do badania rozbiera się samodzielnie, sprawnie. Budowa ciała wnioskodawcy jest prawidłowa, symetria i proporcje dobrze zachowane. W okolicy potylicznej blizna pooperacyjna prawidłowo wygojona. Kręgosłup wnioskodawcy jest o zachowanych krzywiznach fizjologicznych. Napięcie mięśni przykręgosłupowych prawidłowe. Prawidłowa ruchomość całego kręgosłupa: broda swobodnie dosięga do mostka, ruchy skrętne do ok 55 st. Nie wykonuje skłonu do przodu ze względu na zawroty głowy, z pozycji leżącej na plecach powraca do siadu płaskiego bez wspomagania rąk, w siadzie płaskim palcami rąk dosięga palców stóp. Kończyny górne: ułożone swobodnie, umięśnienie symetryczne; obrysy stawów niepogrubiałe; dobrze zachowana ruchomość; dobra sprawność chwytana rąk. Klatka piersiowa symetryczna, ruchoma oddechow. Brzuch: wysklepiony w poziomie klatki piersiowej; miękki; bez oporów patologicznych; objawy otrzewnowe nieobecne. Miednica ustawiona prawidłowo, niebolesna na ucisk przednio-tylny i w projekcji poprzecznej. Kończyny dolne: ułożone swobodnie, umięśnienie symetryczne; obrysy stawów i ich ruchomość dobrze zachowana.

Wnioskodawca jest przytomny w kontakcie logicznym, porusza się samodzielnie, chód prawidłowy, nie korzysta z zaopatrzenia ortopedycznego. Rozbiera i ubiera się sprawnie. Czaszka normokształtna, średniowymiarowa, w okolicy potylicznej blizna po kraniotomii, tkliwa przy opukiwaniu. Oczopląs nieobecny, prawidłowa ruchomość mięśni mimicznych, bez zaburzeń czucia, bez ubytku słuchu. Kończyny górne bez niedowładów, napięcie mięśniowe prawidłowe, bez cech neurogennej zaniku mięśni, odruchy głębokie obecne, czucie różnicuje diadichokineza prawidłowa. Kończyny dolne bez niedowładów, z prawidłowym napięciem mięśni. Objaw L. nieobecny, odruchy kolanowe i skokowe obecne, bez patologicznych objawów piramidowych. Czucie różnicuje prawidłowo. Bez cech neurogennej zaniku mięśni. Kręgosłup o fizjologicznych krzywiznach z prawidłowym napięciem mięśni przykręgosłupowych, odległość broda-mostek O., rotacja odcinka do ok 50st, w skłonie sięga palcami rąk do wysokości kolan. Z. prawidłowa. W czasie wstawania oraz po szybkim ruchu przeczącym głową krótkotrwały zawrót głowy. Próba R. prawidłowa

U wnioskodawcy występuje stan po usunięciu naczyniaka krwionośnego zarodkowego z lewej półkuli mózdzku (27.10.2014). Zaburzenia równowagi - położeniowe zawroty głowy. Zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa L-S z zespołem bólowym w wywiadzie, aktualnie bez objawów korzeniowych rozciągowych, nadciśnienie tętnicze, stan po złamaniu przedramienia prawego.

Wnioskodawca może zostać zaliczony do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności. Brak podstaw do zaliczenia wnioskodawcy do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności.

U wnioskodawcy występuje dobra ruchomość całego kręgosłupa oraz sprawność czterokończynowa organizmu. Dysfunkcja wnioskodawcy wynika z zaburzeń równowagi w przebiegu położeniowych zawrotów, brak obecności objawów uszkodzenia mózdzku: oczopląs nieobecny, zborność dobra, próba R. prawidłowa, diadochokineza prawidłowa, napięcie mięśniowe prawidłowe, mowa bez cech skandowania. Ukierunkowana terapia położeniowych zawrotów głowy przyniesie dalszą poprawę zdrowia (powód otrzymał preparat betahistyny - wymaga odpowiednio dobranej dawki i ćwiczeń. Zaburzenia równowagi u wnioskodawcy wynikają z położeniowych zawrotów głowy-

choroby dobrze poddającej się leczeniu, a nie jako następstwo operacji usunięcia naczyniaka krwionośnego zarodkowego lewej półkuli mózdzku w październiku 2014r.

Powód przebył w 2014r. skuteczne leczenie operacyjne guza mózdzku. Nie stwierdza się wznowy procesu rozrostowego ani narastania nadciśnienia śródczaszkowego. Obecne są typowe dla stanu pooperacyjnego zmiany w obrazie (...). Zaburzenia mózdzkowe u powoda dotyczą głównie chodu i postawy. Stan taki niewątpliwie utrudnia codzienne funkcjonowanie, jednak nie w stopniu uzasadniającym orzeczenie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wnioskodawca nie jest bowiem ani całkowicie niezdolny do pracy w warunkach normalnych nie jest też uzależniony od pomocy innych osób. Funkcja układu ruchu jest u wnioskodawcy zachowana. Ruchomość kręgosłupa jest dobra, napięcie mięśni przykręgosłupowych jest prawidłowe, nieobecne są objawy rozciągowe. Ruchomość stawów obwodowych jest zachowana, złamanie prawego przedramienia wygoiło się z niewielką deformacją nadgarstka, co nie skutkuje istotną dysfunkcją ruchową.

Dowody: opinia zespołu biegłych lekarzy ortopedy i neurologa k. 9

Opinia uzupełniająca zespołu biegłych lekarzy ortopedy i neurologa k. 28

opinia zespołu biegłych lekarzy ortopedy i neurologa k. 60-61

Opinia uzupełniająca zespołu biegłych lekarzy ortopedy i neurologa k. 83

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca wniósł o ustalenie, że jego stan zdrowia uzasadnia zaliczenie go do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2011 r., nr 12, poz. 721 ze zm.) rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

W myśl art. 4 ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaka wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Art. 4 ust. 2 ustawy stanowi, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast zgodnie z art.4 ust. 1 cytowanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zatem zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy.

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie, wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych ortopedy i neurologa na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawca może być zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w rozumieniu art.4 ust. 2 ustawy z dnia 27.08.1997

r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, jeżeli tak to od kiedy, jaki jest symbol tego stopnia niepełnosprawności, czy naruszenie sprawności organizmu jest trwale czy okresowe i na jaki czas oraz czy zasadne jest zaskarżone orzeczenie strony pozwanej.

Powołani w sprawie biegli sądowi stwierdzili u wnioskodawcy m. in. stan po usunięciu naczyniaka krwionośnego zarodkowego z lewej półkuli mózdzku (27.10.2014). Zaburzenia równowagi - położeniowe zawroty głowy. Zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa L-S z zespołem bólowym w wywiadzie, aktualnie bez objawów korzeniowych rozciągowych, nadciśnienie tętnicze, stan po złamaniu przedramienia prawego.

Każdy z biegłych swoich specjalności stwierdził, iż stopień zaawansowania rozpoznanych schorzeń nie uzasadnia przyjęcia iż wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu wyższym niż lekki.

W ocenie wszystkich biegłych orzeczenie strony pozwanej odzwierciedla stan rzeczywisty i jest zgodne z obowiązującymi przepisami i w związku z tym należy uznać za zasadne orzeczenie (...) z dnia 16 kwietnia 2016 r.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach (...) i aktach przedmiotowej sprawy, które zostały sporządzone przez podmioty profesjonalne i uprawnione oraz których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Odnosząc się do opinii biegłych sądowych Sąd uznał za wiarygodne opinie sporządzone przez nich w toku niniejszego postępowania.

W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie biegłych sądowych są rzetelne, racjonalne, wewnętrznie spójne, logiczne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy a Sąd w pełni podzielił dokonane w niej ustalenia, w szczególności że wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu lekkim, zatem orzeczenie organu rentowego było zasadne.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydane opinie przez biegłych sądowych zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia i stopień ich nasilenia po przeprowadzonym leczeniu.

Biegli sądowi obowiązani są zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonym przez biegłych opinią, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzecznictwem.

Wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron.

Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych, jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Sąd podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych konkretnych zastrzeżeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Warto zarazem zwrócić uwagę na to, że opinia nie stanowiła jedynej fachowej wypowiedzi na temat stanu zdrowia wnioskodawcy. Jeszcze na etapie postępowania administracyjnego wnioskodawca został poddany badaniom przeprowadzonym przez zespoły lekarskie, które także wykluczyły potrzebę zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Tej zbieżności ocen poszczególnych zespołów lekarskich, wydających swoje opinie niezależnie od siebie, nie można w żaden sposób deprecjonować, lecz trzeba potraktować ją jako dodatkową okoliczność przemawiającą za rzetelnością i prawidłowością opinii sporządzonych przez biegłych. Również dokumentacja medyczna przedłożona przez wnioskodawcę nie dawała podstaw do zmiany zajętogo w tym zakresie stanowiska.

Podkreślenia wymaga to, iż subiektywne odczucia wnioskodawcy co do stanu jego zdrowia, nie znajdują odzwierciedlenia w dowodach z opinii biegłych sądowych i nie mogą stanowić podstaw do zmiany decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., albowiem Sąd orzeka na podstawie całościowego materiału dowodowego a w szczególności dokumentacji medycznej.

W niniejszej sprawie, wnioskodawca wniósł zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych z dnia 26 października 2016 r., podnosząc szereg argumentów. Mając to na uwadze, Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii tych biegłych. Biegli w sposób logiczny, zrozumieli wątpliwości wnioskodawcy, jak również wyjaśnili, dlaczego uznali orzeczenie strony pozwanej za zasadne.

Niezależnie jednak od powyższego, jedynie w celu uniknięcia wszelkich wątpliwości w zakresie sposobu badania przez biegłych sądowych wnioskodawcę, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych – innych niż biegli sądowi wydający opinię z dnia 26 października 2016 r. Biegli ci podzieli w całości opinie wcześniejsze i przy ocenie stanu zdrowia wnioskodawcy wyraźnie wskazali, że brak jest podstaw do zaliczenia go do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności.

Wnioskodawca w zastrzeżeniach do opinii biegłych z dnia 10 lipca 2017 r. wskazał, że w jego ocenie nie może on podjąć pracy i w związku z tym nie ma środków do życia. Jednocześnie powołał się na zaświadczenia lekarzy medycyny pracy i lekarza prowadzącego jego leczenie.

Biegli sądowi w swojej opinii uzupełniającej z dnia 16 września 2017 r. wyraźnie wskazali, że skargi wnioskodawcy odnośnie jego stanu zdrowia biegli brali pod uwagę formułując opinię, a także brali pod uwagę przedstawioną dokumentację medyczną. Biegli wyraźnie wskazali, że: „.... nie podzielają zaświadczenia lekarza medycyny pracy o tym, że powód nie może podjąć żadnej pracy zarobkowej. Zaświadczenie to jest w oczywisty sposób niezgodne z faktami, powód może wykonywać prace lekkie, z wyłączeniem pracy na wysokości, wymagających przemieszczania się w trudnym terenie i bardzo dobrej precyzji manualnej. Biegli nie wiedzą na jakiej podstawie wydano takie zaświadczenie. Biegli nie podzielają też treści zaświadczenia wydanego przez neurologa. Ani w obecnym badaniu biegłych, ani w badaniu poprzedniego składu biegłych nie stwierdzono ewidentnej niezdolności. Objawy takie opisano we wspomnianym zaświadczeniu. Biegli wydają opinię na podstawie własnego badania podmiotowego i przedmiotowego, z uwzględnieniem dostępnej dokumentacji medycznej. Tak też jest w omawianym przypadku. W

swoim badaniu podobnie zresztą jak poprzedni biegli sądowi, nie stwierdzono istotnej klinicznie i funkcjonalnie niezborności, stwierdzono natomiast zaburzenia chodu, nasilane czynnościowo, co w opinii zostało uwzględnione. Analizując przedstawione przez powoda zaświadczenie neurologa leczącego, należy pamiętać o odmiennej pozycji lekarza orzekającego i leczącego. Lekarz leczący siłą rzeczy stoi po stronie pacjenta i w pewnym zakresie i sensie reprezentuje jego interesy. Lekarz orzekający z definicji powinien zachować obiektywizm i nie reprezentuje, szczególnie w przypadku biegłego sądowego, niczyjego i żadnego interesu. Stąd częste różnice pomiędzy oceną takiego samego stanu pomiędzy lekarzami orzekającymi i leczącymi. W przypadku powoda znaczenie ma naszym zdaniem zasadnicza zgodność orzeczeń dwóch zespołów biegłych...”

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 r. wnioskodawca, reprezentowany przez pełnomocnika, wyraźnie oświadczył, że nie składa wniosków dowodowych.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskaby aktywnym działaniem (H. Dalka, "Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym", s. 51, 83, 118-119, Wyd. Prawnicze, Warszawa 1998). Wskazywane przepisy rysują zatem reguły dotyczące dochodzenia i dowodzenia roszczeń. Art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., sygn. akt I ACa 1457/03, OSA 2005/3/12; wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76 wraz z glosa aprobującą A. Zielińskiego, Palestra 1998/1-2/204). (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014 r. I ACa 286/14 LEX nr 1511625)

Z powyższych względów Sąd nie widział potrzeby uzupełniania opinii biegłych, a tym bardziej – zlecenia sporządzenia opinii kolejnemu biegłemu. Stanowisko to jest zgodne z utrwaloną w orzecznictwie Sądu Najwyższego linią orzecniczą. I tak w wyroku z dnia 15 lutego 1974 r. (sygn. II CR 817/73, nie publ.) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że dowód z opinii biegłego jak i instytutu ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów a w szczególności art. 217 § 1 kpc. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 kpc Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności.

W wyroku z dnia 21 listopada 1974 r. (sygn. II CR 638/74, OSPiKA 1975/5/108) Sąd Najwyższy podkreślił, że jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonywająca, że sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych.

Mając powyższe na uwadze, iż stan zdrowia wnioskodawcy i dolegliwości jakich doznaje nie naruszają sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie innego niż lekki stopień niepełnosprawności Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Orzeczenie jak w pkt II wyroku Sąd oparł o treść art. 98 w zw. z 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.).